

Voor ieder kind dat naar een ontbijtclub gaat:

dit is je startpunt.

*De wereld barst van de mogelijkheden,
volg je fantasie en je kunt van alles bereiken.*

Welkom bij de ontbijtclub, lezers!

Ik ben zo blij dat ik de avonturen van *De ontbijtclub-detectives* met jullie kan delen! Dit boek heb ik samen met Alex geschreven, speciaal voor jou! Schrijf je naam op die speciale bladzijde aan het begin, want dit boek is van jou – en alleen van jou.

Dit verhaal zit boordevol avontuur en ik hoop dat jij dankzij dit boek je horizon kunt verbreden en nog grootser durft te dromen. Dat je verschillen in elkaar kunt herkennen en kunt waarderen, en je realiseert dat ‘anders’ zijn helemaal niet iets negatiefs is. Het is juist een kracht.

Hoe saai zou het leven zijn als we allemaal hetzelfde waren?

Neem de tijd om nog veel meer vragen te stellen. Neem de tijd om naar elkaar te luisteren en van elkaar te leren. Als iemand zich niet zo fijn voelt, dan hoeven we er alleen maar voor te zorgen dat diegene zich weer beter gaat voelen. Vergeet nooit: we hebben allemaal weleens hulp nodig.

Geniet van elk woord in dit verhaal in jouw eigen tempo. Je hoeft je niet te haasten om het zo snel mogelijk uit te lezen.

Kop op, kin omhoog, schouders naar achteren: deze dag is van ons!

Veel liefs,

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'MR', written in a cursive style.

MR

Hoofdstuk een

Marcus duwde de deuren van de kantine open en liep naar binnen. De meeste andere leerlingen die bij de ontbijtclub hoorden, waren er al. Je kon hun luide stemmen en opgewonden gesprekken al horen. In de kantine was het licht en warm. De geur van **vers geroosterd brood en zoet sinaasappelsap** kwam Marcus al tegemoet.

‘Hoi Marcus!’

Er stond een grote groep om een van de

lange, houten tafels heen. Ergens boven alle hoofden stak een arm uit die hem gebaarde dichterbij te komen.

‘Hoi Amira,’ zei Marcus, en hij liep glimlachend naar de tafel toe.

‘Ik nomineer Marcus om mijn beurt voor me te spelen,’ kondigde Amira luidkeels aan. Iedereen keek meteen naar Marcus terwijl hij zich door de groep heen **wurmd**e. Ze stonden rond een hoge, wiebelige toren van Jenga-blokken. Marcus trok een wenkbrauw op en keek Amira aan.

‘Weet je dat zeker?’ vroeg hij.

Amira knikte.

‘Dit is wel een van de lastigste beurten, zeg,’ mompelde hij, en hij bekeek de toren eens goed. Hij krabde op zijn achterhoofd. Na enige aarzeling stak hij een vinger uit en tikte heel professioneel tegen de zijkant van een

blokje. Dat gleed heel soepel uit de toren op tafel terwijl de rest netjes bleef staan.

Een bewonderend 'Oe-OE-OEH' ging door de groep.

Marcus blies een zucht van opluchting uit. Al die aandacht vond hij helemaal niet zo leuk. 'Tot later,' zei hij, en hij wurmde zich weer uit de groep. Hij liep naar het luik om zijn

ontbijt op te halen en glimlachte naar de kantinejuffrouw die hem een rood plastic schaalte en een zwart plastic bord gaf.

Hij draaide zich om en zag zijn vrienden Oyin en Patrick aan de andere kant van de kantine in een hoekje zitten. Hij liep naar hen toe, langs nog meer kinderen die bezig waren met bordspelletjes of huiswerk, of hun ontbijt aten of met elkaar zaten te kletsen.

‘Hoi Marcus,’ zeiden Oyin en Patrick tegelijkertijd.

Marcus keek zijn vrienden grijnzend aan. Patrick was nogal breed, maar wel sneller dan bijna alle anderen van zijn leeftijd. Het dunne montuur van zijn bril zat met tape aan elkaar vastgeplakt, want de bril was vorige week bij de voetbaltraining **kapot** gegaan. Oyin was een stuk kleiner, had een kort afrokapsel en haar voeten waren absoluut *magisch*.

‘Hoi allebei,’ zei Marcus, die op het bankje tegenover hen ging zitten.

‘Wat staat er vandaag op het menu?’ vroeg Patrick.

‘Geroosterd brood en een schaalje eersteklas ontbijtgranen,’ antwoordde Marcus grijnzend. ‘Voor mij is alleen het beste goed genoeg.’ Hij stak beide duimen in de lucht.

‘Ja, op de ontbijtgranen-dagen ben je een echte **VOETBALMACHINE** tijdens de lunch. Bijna net zo goed als ik,’ zei Oyin, en ze gaf hem een zachte stomp tegen zijn arm.

Marcus’ glimlach werd minder breed. Hij vond het rot, maar hij zou weer een smoes moeten verzinnen om niet met Oyin en Patrick mee te doen tijdens de lunchpauze. Hij kon gewoon niet meer zo goed spelen sinds hij zijn favoriete bal was kwijtgeraakt...

Elke keer dat hij zijn ogen dichtdeed, zag hij het weer gebeuren.

Hij zag zijn linkervoet **Weg**glijden terwijl zijn rechtervoet naar de bal toe **schopte**. Hij zag zijn teen in de meest afschuwelijke hoek tegen de bal **stoten**.

Hij zag de bal **de lucht in vliegen helemaal** over de twee rugzakken heen die het doel voorstelden, **helemaal** over het hoofd van de keeper heen en **helemaal** over de schutting rondom de school heen. En toen

was hij weg. De bal lag ergens bij het gebouw naast zijn school.

Het was nu meer dan een maand geleden gebeurd, en nog steeds

zag hij het elke keer weer voor zich.

‘Hé!’ Oyin tikte zachtjes tegen Marcus’ voorhoofd. ‘Is daar iemand?’

Marcus knipperde een paar keer. ‘Waar hadden we het ook alweer over?’ vroeg hij.

‘Je herinnerde je het moment waarop je de bal over de schutting heen schopte,’ zei Patrick.

Marcus zuchtte. ‘Hoe wist je dat?’

‘Marcus, de laatste weken is het elke keer raak: als jij stilletjes voor je uit staart, denk je aan die bal,’ zei Oyin.

Patrick knikte. Hij deed zijn bril af en poetste de glazen voor hij hem weer op zijn neus zette.

‘Ik **weet** gewoon dat ik hem terug kan krijgen,’ mompelde Marcus.

‘We zijn langs de hele schutting gelopen, Marcus. We hebben door elke opening

gekeken of we hem ergens zagen liggen,' zei Oyin op een vriendelijke toon. 'Hij lag er niet.'

'Misschien heb ik niet goed genoeg gezocht,' zei Marcus. 'Misschien had ik over de schutting heen moeten klimmen.'

'Marcus, je weet wat de regels zijn,' zei Oyin nu een heel stuk zachter. 'We mogen niet over de schutting heen als we de bal niet zien. **Dat is te gevaarlijk.**'

'Ja, je hebt mevrouw Miller toch gehoord?' zei Patrick. Marcus knikte en dacht aan hun **angstaanjagende** directrice. 'Ze is superstreng tegen iedereen. Het is net alsof je een

 rode kaart krijgt, maar dan op school!'

Patrick leunde op zijn stoel naar achteren.

'Ik heb gehoord dat iemand uit de wiskundeclub een maand lang moest nablijven nadat hij over de schutting was geklommen.'